

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "P." w C.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...)
na rzecz adw. J. M. wynagrodzenie w kwocie 5400 (pięć tysięcy
czterysta) zł podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług
tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w
urzędzie w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia

oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 listopada 2019 r. powód W.K. oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. na oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnienie dla oczywistej zasadności tego środka zaskarżenia opiera na twierdzeniu, że Sąd Apelacyjny zamknął rozprawę nie rozpoznając wniosku dowodowego (dowodu z przesłuchania powoda) zawartego w apelacji powoda, czego konsekwencją było wydanie zaskarżonego orzeczenia w oparciu o niepełny materiał dowodowy (naruszenie art. 381 k.p.c. oraz 383 k.p.c. w zw. z art. 224 § 1

k.p.c. i art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c.). Takie ujęcie argumentów na rzecz przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest wystarczające dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wobec jej oczywistej zasadności. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie wskazał bowiem ustaleniu jakich okoliczności (niezbędnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy) miał służyć wnioskowany w apelacji dowód z ponownego przesłuchania powoda. Ponadto nie wywiedziono - niezbędnego z punktu widzenia powoływania się na uchybienia sądu w zakresie zastosowania przepisów proceduralnych - przełożenia tego uchybienia na prawidłowość rozstrzygnięcia przyjętego przez Sąd drugiej instancji. Zwrócić bowiem należy uwagę, że podstawą skargi kasacyjnej mogą być tylko te zarzuty naruszenia przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). W konsekwencji skarżący, powołując się na uchybienie w kwestii prawidłowego zastosowania przepisów postępowania, jest zobligowany do wykazania, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), iż kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy wpływ ten był (mógł być) realny (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2020 r. III PK 188/19, niepubl. oraz z dnia 10 września 2020 r., I CSK 222/20, niepubl.). Obowiązek wykazania korelacji merytorycznej zachodzącej między uchybieniem przepisom postępowania a rozstrzygnięciem sprawy dotyczy także uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w sytuacji, w której skarżący upatruje oczywistej zasadności tego środka zaskarżenia (art. 398⁸ § 1 pkt 4 k.p.c.) właśnie w naruszeniu przepisów postępowania. Skoro te uchybienia mają wskazywać *prima facie* na wadliwość orzeczenia wydanego przez Sąd drugiej instancji to już z treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi wynikać ich istotny wpływ na wynik sprawy.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O przyznaniu od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adw. J.M. wynagrodzenia tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu podwyższonego o

kwotę podatku od towarów i usług, na stosowny wniosek, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 2 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2, § 8 pkt 7 oraz § 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18).